11/03/2019

Μητρ.Βεροίας: Με χαρά να αρχίσουμε το στάδιο της Αγί-ας και Μεγάλης Τεσσαρακο-στής

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων την Κυριακή της Τυρινής 10 Μαρτίου χοροστάτησε και κήρυξε το θείο λόγο διαδοχικά στον Εσπερινό της Συγχωρήσεως στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Ναούσης και στον Ιερό Ναό Αγίου Αντωνίου Πολιούχου Βεροίας.

Στο τέλος των ιερών ακολουθιών ανέγνωσε τη συγχωρητική ευχή με την ευκαιρία της ενάρξεως της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής και αφού ζήτησε πρώτα ο ίδιος τη συγχώρηση από το εκκλησίασμα έδωσε στη συνέχεια την πατρική του ευχή και συγχώρηση σε όλους.

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΣΤΗ ΝΑΟΥΣΑ

«Τόν τῆς Νηστείας καιρόν φαι-δρῶς ἀπαρξώμεθα ... τάς ἀρετάς τρυ-φῶντες τοῦ Πνεύματος».

Τήν πρόσκληση αὐτή μᾶς ἀπευ-θύ-νει ἀπόψε ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία διά τοῦ ἱεροῦ ὑμνογράφου της, κα-λώντας μας νά ξεκινήσουμε τήν πε-ρίοδο τῆς Νηστείας καί τοῦ ἐντα--τικοῦ πνευ-ματικοῦ ἀγῶνος, ἡ ὁ-ποία ἀρχίζει μέ τήν εἴσοδό μας στήν Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρα-κο-στή, μέ χαρά.

Πολλοί εἶναι ἐκεῖνοι, ἀδελφοί μου, πού πιστεύουν ὅτι ἡ περίοδος αὐτή εἶναι περίοδος πένθους, κα-τη--φείας, δυσθυμίας καί στερή-σε-ως, γι᾽ αὐτό καί τήν ἀποφεύγουν καί τή συκοφαντοῦν καί μένουν μα--κριά της. Ὁ ἱερός ὅμως ὑμνο-γρά--φος, ἀκολουθώντας καί τήν προτροπή τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος μᾶς συστήνει νά μήν γινόμεθα σκυ-θρω--ποί, ὅπως οἱ ὑποκριτές, γιά νά φανοῦμε στούς ἀνθρώπους ὅτι νηστεύουμε, μᾶς καλεῖ νά ἀρ-χί-σου-με τή Νηστεία «φαιδρῶς», νά ξεκινήσουμε δη-λαδή μέ χαρά, καί νά ἀπολαύ-σου-με τίς ἀρετές τοῦ Πνεύματος.

Καί εἶναι ὄντως χαρά καί ἀπό-λαυ-ση ἡ νηστεία καί ἡ περίο-δος αὐτή τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσ-σαρακοστῆς, καί μέ τόν τρόπο αὐ-τό θά πρέπει νά τήν ἀντι-με-τω-πί-ζουμε καί ὅλοι ἐμεῖς, τά πιστά τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, πού θέ-λου-με νά ζήσουμε συνειδητά αὐτήν τήν πνευματική περίοδο.

Ὁ Θεός δέν ἐπιθυμεῖ νά ἐφαρ-μό-ζουμε τίς ἐντολές του ἀναγκα-στι-κά, δέν ἐπιθυμεῖ νά τίς αἰσθα-νό-μα-στε ὡς καταπίεση τῆς προσω-πι-κότητός μας καί τῆς ζωῆς μας. Μᾶς τίς ἔδωσε, θέλοντας νά μᾶς βοηθήσει νά ἐκπληρώ-σου-με τόν σκοπό τῆς ζωῆς μας, νά τόν συνα-ντήσουμε καί νά ἑνωθοῦμε μαζί του καί ἐδῶ στή γῆ ἀλλά καί αἰώ-νια στόν οὐρανό. Γι᾽ αὐτό καί ὅ,τι μᾶς ζητᾶ νά κάνουμε εἴτε εἶ-ναι νη--στεία, εἴτε εἶναι ἄσκηση πνευ--μα-τική, δέν θά πρέπει νά τό αἰσθανόμαστε ὡς βάρος ἤ ὡς ἀγ-γαρεία, ἀλλά θά πρέπει νά τό κά-νουμε μέ χα-ρά, μεγαλύτερη ἀπό αὐ-τή πού ἔχουμε, ὅταν κάνουμε κάτι τό ὁ-ποῖο μᾶς ζητᾶ ἕνα προσ-φιλές καί σε--βαστό μας πρόσωπο, γιατί στήν περίπτωσή μας αὐτό πού κάνουμε δέν χαρο-ποιεῖ μόνο τόν Θεό ἀλλά εἶναι καί γιά τή δική μας ὠφέλεια καί σω-τη-ρία.

Ἄλ-λω-στε ὁ Θεός θέλει αὐτό πού τοῦ προσ-φέρουμε, αὐτή τήν πνευ-μα--τι-κή προσπάθεια πού κάνουμε ἀκολουθώντας τήν ἐντολή του, νά τήν κά-νου-με μέ χαρά, γι᾽ αὐτό καί λέγει ἡ ἁγία Γραφή «ἱλαρόν δότην ἀγαπᾶ ὁ Θεός».

Ἡ χαρά ὅμως μέ τήν ὁποία θά πρέπει νά ἀρχίσουμε τό στάδιο τῆς Ἁγί-ας καί Μεγάλης Τεσσαρακο-στῆς ἐκπηγάζει καί ἀπό τόν σκοπό αὐτῆς τῆς περιόδου. Ποιός εἶναι ὁ σκοπός; Εἶναι νά προετοιμασθοῦμε γιά νά ἑορτά-σουμε τό Πάσχα «ψυ-χαῖς

καθαραῖς», μέ ψυχές ἀπαλ-λαγ-μένες κα-τά τό δυνατόν ἀπό τούς ρύπους καί τίς κηλίδες τῆς ἁμαρτίες, ἐ-λεύ-θερες ἀπό τίς ἀδυ-ναμίες καί τά ἐλαττώματά μας. Καί ἡ προσπά-θεια αὐτή νά ἀπο-συν-δεθοῦμε ἀπό τό κακό, ἀπό τούς λογισμούς καί τίς μέριμνες τοῦ κόσμου, ἀπό ὅλα ὅσα δεσμεύουν τήν ψυχή μας καί δέν τήν ἀφή-νουν νά στραφεῖ πρός τόν Θεό, εἶ-ναι αὐτή πού μᾶς δίδει χαρά, γιατί μᾶς ἐλευθερώνει, γιατί μᾶς ἀπαλ-λάσσει ἀπό τό βά-ρος πού δημι-ουργεῖ ἡ ἐνοχή, γιατί ἀπομακρύνει ἀπό τόν νοῦ μας σκέψεις καί λο-γι-σμούς πονηρούς καί ἐφάμαρτους πού δέν μᾶς ἀφήνουν νά ἐπικοινω-νή-σουμε μέ τόν Θεό διά τῆς προ-σευ-χῆς καί νά ἀναπαυ-θοῦμε στήν ἀ-γά-πη του, γιατί ἡ προσπάθεια καί ὁ ἀγώνας πού κάνουμε φέρνει τή χάρη καί τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ στήν ψυχή μας.

Μᾶς δίδει ὅμως ἡ περίοδος αὐτή χαρά καί γιά ἕναν ἀκόμη λόγο. Καί ὁ λόγος αὐτός εἶ-ναι ἡ «τρυφή τῶν ἀρετῶν». Μᾶς δίδει, δηλαδή, τήν εὐκαιρία νά ἀπο-λαύσουμε ὄχι ὅ,τι ἀπολαμ-βάνουμε ὅλο τόν χρόνο, ἀπολαύ-σεις καί χα-ρές ἀνθρώπινες καί κο-σμικές, ἀλ-λά νά ἀπολαύσουμε τή χαρά νά ἐρ-γαζόμαστε καί νά καλ-λιερ-γοῦμε τίς ἀρετές.

Μπορεῖ αὐτή ἡ πνευ-μα-τική ἐρ-γα-σία καί ἄσκηση νά μήν εἶναι εὔ-κολη ὑπόθεση, μπορεῖ νά χρειά-ζε-ται νά πιέζουμε τόν ἑαυτό μας, ἀλλά ἡ χαρά πού μᾶς προσ-φέρει εἶναι πνευματική, εἶναι ἀλη-θινή, εἶναι μεγαλύτερη καί διαρ-κέστερη ἀπό αὐτήν πού ἀπο-λαμ-βάνει ἐκεῖ-νος ὁ ὁποῖος ἀγωνίζεται στούς ἀθλη-τικούς στίβους. Γιατί ἡ πνευ-ματική χαρά, τήν ὁποία προσ-φέρει ὁ ἀγώνας γιά τήν ἀρετή καί ἡ ἀπόκτησή της, δέν ἐπηρεάζεται ἀπό ἐξωτερικές καταστάσεις, ἀλλά ἀποτελεῖ γιά τόν ἄνθρωπο τό ἔναυσμα καί τήν κινητήριο δύνα-μη νά συνεχίσει νά ἀγωνίζεται, νά συνεχίσει νά προσπαθεῖ γιά νά ἐντρυφᾶ ὁλοένα καί περισσότερη στήν πνευματική αὐτή ἀπόλαυση.

Ἔχοντας, λοιπόν, αὐτά κατά νοῦν, ἀδελφοί μου, ἄς μήν εἰσέλ-θου-με στήν Ἁγία καί Μεγάλη Τεσ-σαρακοστή κατηφεῖς καί δύσ-θυ-μοι, ἀλλά μέ χαρά, γιατί ὁ Θεός μᾶς ἀξιώνει νά ζήσουμε καί αὐτή τήν πνευματική εὐκαιρία. Καί ἄν ξεκινήσουμε μέ αὐτή τή διάθεση, τότε καί τά δάκρυα τῆς με-τα-νοίας μας δέν θά μᾶς προκαλοῦν θλίψη ἀλλά θά μετατρέπονται σέ χαρά πού θά γεμίζει τήν ψυχή μας καί θά μᾶς ἐνισχύει γιά νά συνεχί-ζου-με μέ μεγαλύτερο ζῆλο καί πε-ρισ-σότερο πόθο τόν ἀγώνα μας, ὥστε νά ἀξιωθοῦμε νά ἐκπληρώ-σου-με τόν σκοπό μας καί νά συ-νανα-στη-θοῦμε καί ἐμεῖς μέ τόν Χριστό κατά τήν ἡμέρα τῆς λαμπρο-φό-ρου ἑορτῆς τῆς Ἀνα-στάσεώς του.

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΣΤΗ ΒΕΡΟΙΑ

«Ἔλαμψεν ἡ χάρις σου, Κύριε, ἔλαμ-ψεν ὁ φωτισμός τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Σέ πανηγυρικό τόνο ἔψαλε πρό ὀλίγου ὁ χορός τῶν ἱεροψαλτῶν τούς στίχους τοῦ ἰδιομέλου τῶν ἀποστίχων τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς συγ-χωρήσεως, ὅπως συνηθίζουμε νά ὀνομάζουμε τόν ἀποψινό Ἑσπε-ρινό.

Πῶς ὅμως ἐξηγεῖται ὁ πανηγυρι-κός τόνος στήν ἀρχή μιᾶς πένθι-μης περιόδου, ὅπως εἶναι ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή; Καί γιά ποιόν λόγο ὁ ἱερός ὑμνογρά-φος διακηρύσσει περιχαρής ὅτι «ἔλαμψε ἡ χάρις» τοῦ Κυρίου, «ἔλαμ-ψε ὁ φωτισμός τῶν ψυχῶν» μας;

Ὁ πανηγυρικός τόνος, ἀδελφοί μου, ὀφείλεται στή διαπίστω-ση τοῦ ἱεροῦ ὑμνογράφου καί πη-γά-ζει ἀπό τή βεβαιότητα ὅτι ὄντως ἔλαμψε ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ πού φω-τίζει τίς ψυχές μας. Ἀπό ποῦ ὅμως πηγάζει αὐτή ἡ βεβαιότητα καί γιατί αὐτή εἰδικά τή στιγμή αἰ-σθα-νόμαστε τή χάρη τοῦ Θεοῦ νά φω-τίζει τίς ψυχές μας;

Τήν ἀπάντηση στά ἐρωτήματα αὐ-τά μᾶς τή δίδει ἡ περίοδος στήν ὁποία εἰσερχόμεθα ἀπό σήμερα καί ἡ ὁποία, ὅπως γνωρίζουμε, εἶναι μία πε-ρίοδος μετανοίας καί κατα-νύ--ξε-ως, μία περίοδος ἡ ὁποία μᾶς προ--ε-τοιμάζει γιά νά βιώσουμε πνευ--μα-τικά τή μεγάλη ἑορτή τῆς Ἀνα-στάσεως τοῦ Κυρίου μας.

Προϋπόθεση ὅμως τῆς μετανοίας καί τῆς κατανύξεως, προϋπόθεση γιά νά ζήσουμε αὐτή τήν περίοδο καί νά μήν τήν ἀφήσουμε ἁπλῶς νά περά-σει, εἶναι ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἁμαρτία, μικρότερη ἤ μεγαλύ-τε--ρη, συσκο-τίζει τήν ψυχή μας καί δέν μᾶς ἐπιτρέπει νά τήν δια-κρί-νουμε. Τό ἴδιο κά-νει καί ὁ ἐχθρός τῆς ψυ-χῆς μας, ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖ-ος δέν θέλει νά μετα-νοή-σουμε καί νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό τήν ἁ-μαρτία, μέ τήν ὁποία μᾶς κρατᾶ δε-σμίους του. Ἔτσι δέν μᾶς ἀφή-νει νά δια-κρί-νουμε στήν ψυχή μας καί στή ζωή μας τά λάθη, τίς ἀδυ-να-μίες καί τά ἐλαττώματά μας. Μᾶς τυ-φλώ-νει μέ τόν ἐγωι-σμό καί μᾶς ὑπο-βάλλει τόν λογι-σμό, ὅπως τό ἔκα-νε καί στούς πρω--τοπλάστους, ὅτι δῆθεν δέν ἔχου-με κάνει τίποτε γιά τό ὁποῖο χρειάζε-ται νά μετα-νοή-σουμε, δέν ἔχουμε κάνει τίπο-τε γιά τό ὁποῖο ὀφείλουμε νά ζη-τή-σουμε συγγνώ-μη ἀπό τόν Θεό ἀλ-λά καί ἀπό τούς ἀδελφούς μας. Ὅλοι ὅμως ἐμεῖς πού βρι-σκόμασθε ἀπόψε ἐδῶ, στόν ναό τοῦ Θεοῦ, δείχνοντας μέ τήν πα-ρου-σία μας τή διάθεσή μας νά ἀπο-δυθοῦμε στόν ἀγώνα τῆς με-τανοίας, στόν ὁποῖο μᾶς καλεῖ ὁ Θεός, δέν ἤρ-θαμε τυχαῖα.

Εἶναι ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία μᾶς συνήγαγε. Εἶναι ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία φώτισε τίς ψυχές μας γιά νά κατα-νοήσουμε τήν πνευματική εὐκαι-ρία πού μᾶς προσ-φέρει ἡ ἀγάπη του διά τῆς Ἐκ-κλησίας καί νά θε-λήσουμε νά ἀγωνισθοῦμε καί ἐ-μεῖς τόν καλόν ἀγώνα τῆς νηστεί-ας, τῆς ἐγκρα-τείας, τῆς μετανοίας, τόν ἀγώνα κατά τῶν παθῶν καί τῶν ἀδυνα-μιῶν μας, τόν ἀγώνα γιά τήν ἀπό-κτηση

τῶν ἀρετῶν.

Εἶναι ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ αὐτή ἡ ὁποία μᾶς ἔκανε νά αἰσθανθοῦμε ὅτι ἔχουμε ἀνάγκη τῆς περισυλλο-γῆς, τῆς προσευχῆς καί τῆς νη-στεί-ας, γιά νά δια-κρίνουμε μέσα στήν ψυχή μας μέ τόν φωτισμό τοῦ Θεοῦ τά σφάλ-ματά μας, ὅλες ἐκεῖνες τίς πράξεις μας καί τίς ἐπι-λογές μας πού προ-σέκρουσαν στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί μᾶς ἀπο-μά-κρυναν ἀπό τήν ἀγά-πη του, καί νά μετανοή-σουμε γι᾽ αὐτές.

Καί νά μετανοή-σουμε σημαίνει ὄχι ἁπλῶς νά ζη-τή-σουμε συγγνώ-μη ἀπό τόν Θεό ἤ ἔστω νά ἐξο-μο-λογηθοῦμε τυπικά, ἀλλά νά ἀπο-φα--σίσουμε νά ἀγωνι-σθοῦμε, ὥστε νά μήν τό ἐπανα-λάβουμε, νά ἀγω-νισ-θοῦμε γιά νά ἐναρ-μονίσουμε τή ζωή μας μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὥστε νά μήν ἀπομακρυνόμαστε ἀπό κοντά του καί νά μήν τόν πα-ρα---πικραίνουμε μέ τίς παρακοές μας.

Σέ αὐτόν τόν πνευματικό ἀγώνα τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρα-κο-στῆς ἔχουμε ὅμως διαρκῆ ἀνά-γκη τῆς χάριτος καί τοῦ φωτισμοῦ τοῦ Θεοῦ, γι᾽ αὐτό καί εἶναι ἀπα-ραί-τητο νά ζητοῦμε ἀπό τόν Θεό νά μᾶς ἐνισχύει μέ τή χάρη του καί νά μᾶς φωτίζει γιά νά μήν πέ-φτουμε στίς παγίδες τοῦ πονη--ροῦ καί γιά νά βλέπουμε «πῶς ἀκρι--βῶς περιπατοῦμε», ὅπως ἔκα-νε καί ὁ μέγας ἅγιος καί θεολόγος τῆς Ἐκκλη-σίας μας, ὁ ἅγιος Γρη-γό-ριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ ὁποῖος ἀδια-κό-πως καί μετά δακρύων ἱκέτευε τόν Θεό καί τήν Ὑπεραγία Θεο-τό-κο ἐπαναλαμβάνοντας τήν εὐχή «φώ--τι-σόν μου τό σκότος, φώτισον μου τό σκότος».

Ἄς παρακαλοῦμε καί ἐμεῖς τόν Θεό νά μᾶς ἐνισχύει μέ τή χάρη του καί τόν φωτισμό του στόν πνευματικό μας ἀγώνα, γιά νά μπορέσουμε μέ τή δική του βοή-θεια καί ἀξιοποιώντας ὅλες τίς εὐ-καιρίες πού θά θέσει στή διάθε-σή μας καί αὐτή τή Μεγάλη Τεσσα-ρα-κοστή ἡ Ἱερά Μητρόπολή μας, νά διαπλεύσουμε τό μέγα πέλαγος τῆς νηστείας καί νά ἀξιωθοῦμε νά ἑορτάσουμε προετοιμασμένοι κα-τάλ-ληλα τά Πάθη καί τήν Ἀνά-σταση τοῦ Κυρίου μας.